

Cant al Cor de la Confiança (Shinjinmei S.V)

La Via Suprema no és difícil,
però has d'evitar l'aferrament i el rebuig.
Per la Via Suprema, no hi ha amor ni odi
i aleshores la seva naturalesa lluminosa es manifesta.
Però si es crea la menor diferència
un abisme separa el cel de la terra.

Perquè la realitat es manifesti davant dels ulls
cal no desitjar ni rebutjar res.
Perquè la lluita entre el desig i el rebuig emmalalteix el cor.
En no comprendre el sentit profund
es pertorba en va la serenitat del cor.

Perfecta com l'espai immens,
res li manca, res li sobra a la Via de la Il.luminació.
Però a causa de l'aferrament i del rebuig
en podem perdre l'harmonia.

No cal córrer darrere dels fenòmens extraordinaris,
ni aferrar-te a l'experiència del buit.
Quan el cor resideix serè en la Unitat
les preocupacions desapareixen espontàniament.

Quan el moviment cessa, torna la calma
i de la calma sorgeix de nou el moviment.
No podem afegir calma al moviment
perquè aleshores la calma es destrueix.

Si hi ha afecció a la dualitat, a la visió errònia de la realitat,
com podria realitzar-se la Unitat?

Si no es comprèn la Unitat
la funció de la dualitat es perd.

En rebutjar l'ésser, es perd l'ésser,
aferrar-se al buit és negar el buit.
Tornar a l'arrel és tocar l'essència

seguir les aparences és allunyar-se de l'origen.

Quan la llum és dirigida cap a l'interior
el buit queda immediatament transcendit.
Els canvis que semblen tenir lloc en el buit
són percepcions il·lusòries creades per la ignorància.

És inútil voler assolir la veritat,
n'hi ha prou amb dissoldre la ignorància.

No ens aferrem a punts de vista dualistes,
tinguem cura de no fer-los servir ni seguir-los.

La més mínima distinció entre veritable i fals,
ens segueix situant en la confusió.

Tot i que la font és la unitat,
no ens aferrem tampoc a la unitat.

El subjecte es dissol quan desapareix l'objecte.
L'objecte desapareix quan es dissol el subjecte.
L'objecte és objecte en relació al subjecte.
El subjecte és subjecte en relació a l'objecte.

L'objecte i el subjecte són comuns,
i tots dos provenen del buit.
En el buit, tots dos són idèntics
i ambdós inclouen tots els fenòmens.

El Gran Camí és ample i ho abraça tot,
en ell res no és fàcil, res no és difícil.

Les idees mesquines generen dubtes i malfiances,
com més ens afanyem, més tard arribem.

Aferrant-nos als punts de vista individuals
perdrem el camí.

Deixa-t fluir segons la pròpia natura,
perquè la seva essència és immanent.

Segueix la naturalesa de les coses,
i estaràs en harmonia amb el gran camí.

L'excitació mental ens allunya de la realitat,
ens ofusca i no ens beneficia gens.

Cansar la ment no és bo,
per què fugir d'una cosa i buscar-ne una altra?

Si volem ser en el Gran Camí,
no refusem els objectes dels sis sentits.

Quan no rebutgem els objectes dels sentits,
assolim el despertar perfecte.
El savi no actua.
El neci s'encadena a si mateix.

Un fenomen no es diferencia d'un altre,
són les preferències les que creen la il·lusió de la diferència.

Totes les parelles de contraris
són creades per la ment.

El guany i la pèrdua, la veritat i la falsedat
en un sol instant s'esvaeixen per sempre.
Si l'ull no dorm
tots els somnis s'esvaeixen sols.

Quan la ment no discrimina
totes les existències són unitat.

L'essència profunda d'aquesta unitat,
va més enllà de totes les condicions.

Quan cada existència és observada amb equanimitat,
elles mateixes retornen a la seva naturalesa original.

Si eliminem la causa,
les comparacions esdevenen inútils.

Aturem el moviment, i apareix la calma.
si afegim repòs al moviment, ja no hi ha repòs.

Tot i que ambdós no poden coexistir,
com podria ser un sense l'altre?

Unificar la ment amb equanimitat,
atura tota activitat.

Quan els dubtes es dissipen,
la confiança esdevé autèntica i en harmonia.

No hi ha res que no flueixi,
no hi ha res a retenir immòbil en la memòria.

El buit s'il·lumina a si mateix,
sense que la ment s'esforci.

El pensament és inútil en l'ésser il·luminat,
ni sentits, ni sentiments ho poden concebre.
En la realitat tal com és
no hi ha ni jo ni altre

Per viure instantàniament en harmonia
tot el que es pot dir és: no-dualitat.
En la no-dualitat tot és el mateix
no hi ha res que no en formi part.

El que és infinitament petit és idèntic a allò infinitament gran
quan s'obliden els límits i es dissolen les fronteres.
L'infinitament gran és idèntic a l'infinitament petit
ningú pot percebre la manifestació completa.

Ser és no ser.
No ser és ser.
Sent això així,
no hi ha res al que aferrar-se.

Un és tot.
Tot és un.

Sent això sempre així,
Per què preocupar-se per l'infinit?

El cor de la confiança és no-dualitat
Un cop aquí les paraules cessen
i el temps desapareix.